

Arrest

nr. 194 595 van 6 november 2017
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadzjiek te zijn. U bent bijna 17 jaar oud op het moment van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U bent geboren in het dorp Mastikhel gelegen in het district Surkhrod, provincie Nangarhar. Zeven jaar geleden verhuisde u naar Cheknowri, eveneens in het district Surkhrod. Uw vader werkte vroeger voor een Italiaanse organisatie en de organisatie GTZ. Sinds 2008 werkt hij als kok voor de Duitse organisatie GIZ in Jalalabad. Uw broer werkt sinds negen jaar als computerspecialist bij het aanwervingscentrum van de politie in Jalalabad.

Uw familie ontving een brief van IS (Islamitische Staat of daesh) waarin stond dat uw broer moest stoppen met zijn werk en dat u zich moest aansluiten. Twee maanden later, op 12 saratan 1394 (gregoriaanse kalender 3 juli 2015) kreeg uw familie een brief van de taliban. In deze brief stond dat u zich moest aansluiten bij de taliban en dat uw vader moest stoppen met zijn werk. Uw vader werd ook gebeld door de taliban. Op 18 sunbula 1394 (gregoriaanse kalender 9 september 2015) vertrok u uit Afghanistan. U kwam aan in België op 11 november 2015 waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Na uw vertrek ontving uw familie nog een dreigbrief van de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS op 6 oktober 2016 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), een brief van IS, twee brieven van de taliban, een brief van de organisatie GIZ ter bevestiging van het werk van uw vader en de envelop waarin deze documenten werden opgestuurd neer. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS op 5 december 2016 legt u 8 foto's van uw broer neer, de envelop waarin documenten werden opgestuurd en kopieën van de volgende documenten: een badge van uw broer, twee appreciatiebrieven van uw broer, een brief van het Duitse Ministerie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling, 4 certificaten van uw vader, een badge van uw vader en een foto van uw vader.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaan asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban of IS. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen, met name de drie dreigbrieven en de dreigtelefoon die uw familie ontving, weinig consistent zijn en interne tegenstrijdigheden vertonen. Zo verklaart u dat in de eerste brief geëist werd dat uw broer stopte met zijn werk bij de politie omdat de politie tegen de taliban is (zie CGVS, p. 13). U zegt echter dat de eerste brief van IS kwam (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 14). Wanneer het CGVS u confronteert met het opmerkelijke feit dat in deze brief geëist werd dat uw broer zou stoppen met zijn job omdat de politie tegen de taliban is terwijl deze brief uitging van IS, repliceert u dat de politie zowel tegen de taliban als tegen IS gekant is (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 14,15). Dat de overheid tegen beide groeperingen strijdt verklaart echter niet afdoende uw stelling over de brief van IS, met name dat uw broer moest stoppen met zijn job omdat de politie tegen de taliban is. Het is algemeen geweten dat de taliban en IS in Afghanistan rivaliserende groeperingen zijn die onder meer elkaar bestrijden. Als uw familie daadwerkelijk bedreigd werd door IS, kan verwacht worden dat uw verklaringen hierover coherent zouden zijn. Ook over de verdere bedreigingen door IS schept u geen duidelijkheid. Zo zegt u dat IS en de taliban uw vader gebeld hebben met de vraag te stoppen met zijn werk en u te laten aansluiten (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 15). Eerder vermeldde u echter uitsluitend een telefoongesprek tussen uw vader en de taliban. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert, zegt u enkel dat uw vader gebeld werd door de taliban (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 14,15). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of IS ooit uw vader gebeld heeft, herhaalt u slechts dat de taliban hem gebeld hebben (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 15). Dat u eerst geen melding maakt van telefonisch contact met IS, daarna beweert dat zowel IS als de taliban uw vader gebeld hebben en dit vervolgens na confrontatie weer intrekt, wekt de indruk dat u uw asielrelaas doorheen het gehoor aanpast, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast. Hoewel rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd de incoherente beschrijving van de persoonlijke bedreigingen van u en uw familie niet vergoelijken.

Voorts zijn de gebeurtenissen na de ontvangst van de dreigbrieven en de reactie van u en uw familieleden bevreemdend te noemen. Zo zegt u dat u en uw familie niets speciaals of anders deden na ontvangst van de eerste dreigbrief, u zegt enkel dat uw vader en uw broer met elkaar spraken (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 14, 16). Hoewel uw broer u zei dat u moest stoppen met school

omdat hij schrik had dat u ontvoerd zou worden, zei hij tegen uw vader dat hij zich geen zorgen moest maken omdat de brief misschien gestuurd was door de mawlawi van de moskee (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 16). Pas na ontvangst van de tweede brief waren uw vader en broer bezorgd (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 16). Wanneer het CGVS u vraagt om welke reden ze na de eerste brief niet bezorgd waren, verklaart u dat de taliban eerst een brief sturen, dan een tweede brief waarna het niet lang meer duurt, bij het derde dreigement loopt het slecht af en word je vermoord (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 16). Met deze verklaring gaat u echter volledig voorbij aan het feit dat de eerste brief van IS kwam en de tweede van de taliban en dat er geen onderling verband was tussen beide brieven. De tweede dreigbrief die uw familie ontving was bijgevolg de eerste brief die uitging van de taliban, uw stelling dat uw familie u naar het buitenland stuurde na ontvangst van deze brief omdat het na een tweede brief van de taliban niet lang duurt vooraleer ze hun dreiging tot uitvoering brengen houdt bijgevolg geen steek. Bovendien is het opmerkelijk dat uw familie nauwelijks iets ondernam na ontvangst van de eerste dreigbrief van IS – de enige verandering was met name dat u stopte met school - en dat uw broer aan uw vader zei zich geen zorgen te maken. IS staat in Afghanistan bekend als een bijzonder wrede groepering die daden begaat die getuigen van een grote brutaliteit. Het is bijgevolg zeer bevreemdend dat uw familie een brief van IS, waarin u en uw familie persoonlijk bedreigd werden, niet ernstig nam. Dit gedrag van uw familie is moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees.

Het is tevens opmerkelijk dat uw familie drie dreigbrieven en een dreigtelefoon ontving, maar dat de taliban of IS op geen enkel moment actie ondernamen tegen u of uw familie. In de twee maanden na ontvangst van de brief van IS gebeurde er niets, zo verklaart u (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 15). Op 12 saratan 1394 (gregoriaanse kalender 3 juli 2015), twee maanden na ontvangst van de brief van IS, ontvingen jullie een dreigbrief van de taliban (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 15, 16). Daarna werd uw vader gebeld door de taliban. U vertrok uit uw dorp op 18 sunbula 1394 (gregoriaanse kalender 9 september 2015), twee maanden na ontvangst van de brief van de taliban (zie CGVS, p. 18). Na uw vertrek ontving uw familie een tweede dreigbrief van de taliban (zie CGVS, p. 16). De taliban hebben behalve de twee dreigbrieven en het telefoongesprek geen andere contacten gehad met u of uw familie (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 16). Behalve de tweede brief van de taliban is er na uw vertrek niets gebeurd met uw familie, uw vader en uw broer werken nog steeds en hoewel uw familie schrik heeft, gaat het goed met hen (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 11, 16, 17). U heeft wekelijks of tweewekelijks contact met uw moeder, broer of zus via uw mobiele telefoon dus u bent op de hoogte van de situatie van uw familie (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat IS één maal en de taliban herhaaldelijk uw familie persoonlijk zouden bedreigen zonder over te gaan tot actie of verdere stappen. Op het moment van het eerste gehoor op het CGVS op 6 oktober 2016 was u reeds ruim een jaar vertrokken uit Afghanistan. Als deze groeperingen het daadwerkelijk op u en uw familie hadden gemunt omwille van het werk van uw vader en broer, kan verwacht worden dat ze intussen verdere stappen zouden ondernomen hebben, zeker gezien het feit dat uw vader en uw broer niet stopten met hun werk en gezien het feit dat zowel de IS als de taliban op de hoogte waren van de woonplaats van uw familie. Uit de vertaling van de tweede brief van de taliban, gedateerd op 12 mizan 1394 (gregoriaanse kalender 4 oktober 2015), nog geen maand na uw vertrek, blijkt dat uw broer en zijn familie met de dood bedreigd werden wegens uw broers werk, uw vaders werk en uw vertrek naar een ongelovig land. Dit maakt het des te opmerkelijker dat er niets gebeurde met uw familie in het jaar volgend op de ontvangst van deze brief en dat de taliban in deze periode geen verder contact opnam met uw familie. Een dergelijk verloop van de gebeurtenissen is weinig plausibel te noemen gezien de brutaliteit waarmee deze extremistische groepering normaalgezien te werk gaat en doet ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Verder is het opmerkelijk te noemen dat u nauwelijks concrete informatie kan verschaffen over de leden van IS en de taliban die u vervolgden en de activiteiten van beide groeperingen in uw regio. U beweert dat IS actief is in uw regio, maar wanneer u gevraagd wordt wat IS doet in uw regio, verklaart u enkel dat IS tegen de taliban en tegen de regering vecht (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 12, 13). U herinnert zich geen enkel incident in uw regio waarbij IS betrokken was en u weet evenmin sinds wanneer IS actief is in uw regio (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 13). U slaagt er nochtans wel in een aantal andere concrete veiligheidsincidenten in uw regio op te sommen, met name een poging tot zelfmoordaanslag aan het politiecommissariaat, de moord op F.K., de neef van de burgemeester van Nangarhar, een raketaanval en zelfmoordaanslag bij het districtshuis en de moord op de mawlawi van de lokale moskee, wat het des te vreemder maakt dat u geen enkel IS-gerelateerd incident kan opnoemen (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 12, en gehoor CGVS van 05/12/2016, pp. 4,7). Dat u enerzijds beweert dat IS actief was in uw regio maar anderzijds geen enkel concreet incident kan benoemen waarbij IS betrokken was, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de aanwezigheid van IS ernstig aan. Ook uw kennis over de taliban in uw regio blijkt beperkt te zijn.

Gevraagd naar taliban leiders in uw regio vernoemt u mullah Mohammad Akhtar Mansour en bevestigt u dat hij actief is in uw regio (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 12). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is Mohammad Akhtar Mansour echter de voormalige leider van de taliban in Afghanistan, het is dan ook opmerkelijk dat u hem vernoemt in plaats van lokale commandanten uit uw regio. U beweert voorts dat zowel de taliban als IS mensen rekruteren via madrassa's en moskeeën, maar u kent geen mensen uit uw regio die zich aangesloten hebben bij de taliban of IS (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 17). Uw weet evenmin wie van IS of de taliban u belaagde, zo weet u niet wie van IS de dreigbrief schreef en evenmin wie van de taliban uw vader belde (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 15).

Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van de job van uw broer vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met betrekking tot uw broer F. verklaart u dat hij tewerkgesteld is bij het aanwervingscentrum van de politie in Jalalabad als computerspecialist (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 9). Uw broer oefent deze job uit sinds ongeveer negen jaar, zo zegt u. U kan niet meer vertellen over uw broers werk (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 9). Gevraagd naar de rang van uw broer verklaart u te denken dat hij het hoofd van het aanwervingscentrum is (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 9). Hij verblijft op zijn werk in Jalalabad en komt één of twee keer per maand naar jullie ouderlijke woonst in Cheknowri, waar ook zijn echtgenote en kind wonen (zie gehoren CGVS van 06/10/2016, p. 9, en 05/12/2016, p. 5). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS legt u geen enkel document neer ter staving van het werk van uw broer, als verklaring hiervoor zegt u dat uw advocaat enkel gevraagd had naar documenten met betrekking tot uw vaders werk (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 10). U verklaart op het einde van dit gehoor te zullen proberen documenten van uw broer te bekomen. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS op 5 december 2016 legt u inderdaad een aantal documenten neer, met name zeven foto's van uw broer, kopieën van zijn badge en kopieën van twee appreciatiebrieven. Uit deze documenten blijkt dat uw broer F. effectief bij de politie werkt of werkte. Er kan echter allerm minst geconcludeerd worden dat uw broer hoofd van het aanwervings- en rekruteringscentrum is, zoals u zelf verklaart. De rang of jobtitel van uw broer staat immers in slechts één van deze documenten vermeld en komt niet overeen met uw verklaringen. Uit de vertaling van de badge op naam van uw broer blijkt met name dat er "keeper" vermeldt wordt als uw broers rang of job, wat niet overeenstemt met uw verklaringen. Ook de appreciatiebrieven bevestigen uw verklaringen over uw broers functie niet. Een van de appreciatiebrieven is ondertekend door 1ste luitenant E.F.K., hoofd van het aanwervings- en rekruteringscentrum, en door samoonwal (equivalent van kolonel) A.A.M., commandant van het aanwervings- en rekruteringscentrum (zie vertaling van dit document in gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 6). Aangezien dit document ondertekend is door het hoofd van het aanwervings- en rekruteringscentrum kan uw broer onmogelijk zelf deze functie uitoefenen. De tweede appreciatiebrief is een generisch document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken zonder enige vermelding van uw broers functie, graad, werkplaats, datum of naam van ondertekenaar, wat de bewijswaarde van dit document aanzienlijk vermindert. Gezien uw herhaaldelijke verklaringen dat uw broer computerspecialist is bij het aanwervings- en rekruteringscentrum van de politie, de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen over zijn functie als hoofd van het aanwervings- en rekruteringscentrum en de neergelegde appreciatiebrief en badge, en het ontbreken van enige informatie over uw broers rang in andere door u neergelegde documenten kan niet geconcludeerd worden dat uw broer een hoge functie uitoefent bij de politie. Het feit dat uw broer computerspecialist is bij het aanwervings- en rekruteringscentrum van de nationale politie is niet voldoende om van een vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uzelf te spreken. Dit is immers een functie met een uiterst beperkte zichtbaarheid voor de buitenwereld en allerm minst een gevechtsfunctie waarbij men in contact komt met eventueel vervolgende partijen. Dat uw familie, inclusief uw broer, ondanks het feit dat uw broer reeds negen jaar voor de politie werkt, geen problemen gehad heeft met de taliban of IS (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 17), met uitzonderingen van de door u vermelde dreigbrieven en dreigtelefoon waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, bevestigt dit. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gedrag van uw broer allerm minst wijst op een vrees voor vervolging. Zo kwam uw broer een of twee keer per maand naar jullie woning in Cheknowri (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 9). U zag uw broer voor het laatst toen hij een maand voor uw vertrek naar huis kwam, zo zegt u (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 16). Het is opmerkelijk dat uw broer F. op dat moment toch nog naar huis kwam ondanks het feit dat uw familie toen al twee dreigbrieven van IS en de taliban, waarin onder meer F. persoonlijk bedreigd werd wegens zijn job, had ontvangen. Uw broer was op de hoogte van beide brieven en was bovendien bezorgd na ontvangst van de tweede brief (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 16). Dat hij toch naar huis reisde is moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Bovendien ging uw broer na uw vertrek en na ontvangst van de derde dreigbrief, nog steeds op bezoek bij uw familie, u verklaart immers dat u contact heeft met uw vader via uw broer wanneer hij thuis met verlof is (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 4). U beweert dat uw broer

maandelijks in het geheim naar huis gaat, maar wanneer het CGVS u vraagt hoe hij in het geheim naar huis gaat, kan u deze vraag niet beantwoorden (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 5). Voorts stelt het CGVS vast dat het Facebook-profiel van uw broer F. evenmin getuigt van vrees. Zo zijn er verscheidene recente foto's van uw broer in politie-uniform publiek zichtbaar, kopieën ervan zijn toegevoegd aan het administratieve dossier. Het publiek publiceren van dergelijke foto's strookt niet met uw aangehaalde vrees, die deels gebaseerd is op de job van uw broer. Als IS of de taliban daadwerkelijk uw familie zouden bedreigen omwille van de job van uw broer, zou men redelijkerwijs verwachten dat uw broer enige discretie met betrekking tot zijn werk zou vertonen en niet nodeloos zichzelf en zijn familie in gevaar zou brengen door het publiceren van foto's in uniform op facebook, zichtbaar voor iedereen. Er zijn ook talrijke recente foto's van uw broer op openbare plaatsen of bijeenkomsten zoals parken, picknicks, restaurants en een crickettoernooi. Dat uw broer frequent deelneemt aan dergelijke nietessentiële activiteiten op openbare plaatsen wijst allerminst op een ernstige vrees. Bovendien wordt u getagd in talrijke recente foto's van uw broer, met name met de door u opgegeven persoonlijke Facebook-profielen L.K. en K.S., dat na uw eerste gehoor veranderd werd in L.B. (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 3, 11). Gezien F. en zijn familie in de derde dreigbrief met de dood werden bedreigd onder meer wegens uw vertrek naar een ongelovig land is het absoluut bevreemdend te noemen dat F. u openlijk tagt op zijn Facebook-profiel en zelfs foto's van u in België publiceert. Gezien het geheel van deze opmerkingen kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat u wegens de job van uw broer bij de politie vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Er kan evenmin besloten worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van de job van uw vader vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaart dat uw vader sinds 2008 als kok voor de Duitse organisatie GIZ werkt in Jalalabad (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 7). Uw kennis over de job van uw vader blijkt echter bijzonder beperkt te zijn. Zo weet u wel dat uw vader bij het Sahatomak kruispunt werkt, maar u heeft geen idee wat voor een organisatie GIZ is, u weet evenmin wat deze organisatie doet in Afghanistan en wie uw vaders chef of collega's zijn (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 7,8). Wanneer het CGVS u vraagt hoe uw vader deze job bij GIZ verkreeg, antwoordt u ontwijkend door te zeggen voor welke organisaties hij eerder werkte (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 7,8). Vreemd genoeg kan u de periodes van uw vaders drie jobs precies aangeven, maar heeft u geen idee wat voor organisaties GIZ en GTZ, uw vaders huidige en vorige werkgever, zijn (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8). Wanneer het CGVS u vraagt hoe het komt dat u de jaartallen zo precies kent, verklaart u dat u soms vragen stelde aan uw vader over zijn werk, en dat hij dat hij dan vertelde over zijn werk en de naam van de organisatie, maar dat hij niet vertelde in detail of over het soort werk of organisatie (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8). Dit is een weinig overtuigende verklaring, als uw vader u dingen vertelde over zijn werk zou u toch meer moeten weten dan enkel de jaartallen, maar ondanks herhaaldelijk peilen naar kennis over uw vaders werk blijkt u nauwelijks iets te kunnen vertellen over uw vaders werk (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 7,8). Hoewel rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd uw gebrekkige kennis over uw vaders werk niet vergoelijken. Aangezien uw vader de voorbije elf jaar voor het Duitse bedrijf GIZ, gespecialiseerd in internationale ontwikkeling, en voor GTZ, één van de organisaties waaruit GIZ ontstond, gewerkt heeft, kan er verwacht worden dat u iets meer zou weten dan enkel de naam van deze organisaties, de periode waarin uw vader er werkte en het beroep van uw vader. Het is tevens frappant dat u precies kan aangeven dat uw vader van 2003 tot en met 2005 werkte voor een Italiaanse organisatie maar dat u zelfs niet weet wat voor job uw vader daar deed (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8). Voorts weet u ook niet waar uw vader werkte voor de Italiaanse organisatie en voor GIZ, u weet zelfs niet of hij toen in Jalalabad of elders werkte omdat hij het u niet vertelde, wat een weinig overtuigende verklaring is (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8). De documenten die u neerlegt ter staving van uw vaders werk kunnen evenmin overtuigen. Hoewel u tijdens het eerste gehoor herhaaldelijk zei dat uw advocaat u gevraagd had documenten over uw vader te bekomen en u dus voor dit gehoor reeds goed op de hoogte was van het belang van documenten, legt u tijdens het eerste gehoor slecht één document neer met betrekking tot uw vaders werk (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 8,10). Dit document is een brief van het kantoor van de organisatie GIZ (Deutsche Gesellschaft für internationale Zusammenarbeit) in Kabul. U weet echter niet wat er in dit document staat (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8). Bovendien stemt de informatie in deze brief niet overeen met uw verklaringen. Zo was uw vader volgens deze brief tewerkgesteld als kok bij GIZ in Jalalabad van 1 oktober 2011 tot 30 april 2016. U verklaart echter dat uw vader sinds 2008 voor GIZ werkt en dat hij op het moment van het gehoor nog steeds werkzaam is bij GIZ, u heeft dit zelfs nog nagevraagd (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, pp. 7,8). Deze tegenstrijdigheid, waar u overigens geen verklaring voor heeft wanneer u ermee geconfronteerd wordt (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8), doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Over deze brief kan voorts nog opgemerkt worden dat deze dateert van 23 mei 2016, enige tijd na uw aankomst in België op 11 november 2015, wat doet vermoeden dat de brief opgesteld is in functie van uw asielprocedure. Tijdens

uw tweede gehoor op het CGVS legt u bijkomende documenten neer met betrekking tot uw vaders werk. Het is opmerkelijk dat u dan pas deze documenten neerlegt, hoewel uw advocaat u reeds voor het eerste gehoor had gezegd documenten over uw vader mee te brengen. Wanneer het CGVS u vraagt hoe het komt dat u deze documenten niet eerder ontving, blijft u het antwoord schuldig (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 3). Dat u deze documenten zonder geldige reden pas tijdens het tweede gehoor neerlegt doet dan ook het vermoeden rijzen dat ze opgesteld zijn in functie van uw asielprocedure. Het CGVS stelt zich tevens vragen bij het certificaat van deelname van uw vader aan een workshop over "GIZ gender strategy, gender mainstreaming, gender analysis, development of an action plan". U verklaart dat uw vader altijd kok is geweest bij GIZ en dat hij nooit ander werk heeft gedaan voor deze organisatie (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 3). Wanneer het CGVS u confronteert met het feit dat het bevreemdend is dat uw vader als kok een opleiding over gender volgde, repliceert u met het nietszeggende "geen idee" (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 3). Over de foto van uw vader in het gezelschap van zijn collega's kan u niets vertellen, zo weet u niet waar deze foto genomen is, kent u geen enkele persoon op de foto en heeft uw vader u nooit verteld over deze personen (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 5). Wat betreft de kopie van de brief van het Duitse Federale Ministerie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling dient opgemerkt te worden dat uit vertaling van deze brief blijkt dat de eerste pagina in het Pashtou is en de tweede in het Dari en dat beide pagina's onvolledige teksten bevatten. Dergelijk knip- en plakwerk doet ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat er in de tekst geen enkele concrete referentie naar uw vaders werk staat en de naam van uw vader enkel vermeld wordt bovenaan de brief. Over de badge en de drie certificaten van opleidingen over hygiëne in de keuken, veiligheid en bewaking, dient opgemerkt te worden dat deze documenten, net zoals alle andere documenten neergelegd tijdens het tweede gehoor, slechts kopieën zijn, wat hun bewijswaarde aanzienlijk vermindert. Het CGVS stelt voorts vast dat u niet weet of uw vader soms naar andere steden ging voor zijn werk of voor opleiding (zie gehoor CGVS van 05/12/2016, p. 3). Nochtans hebben beide GIZ certificaten betrekking op opleidingen in Kabul. Aangezien uw vader in Jalalabad werkte en dagelijks naar huis kwam moet een opleiding in Kabul voor hem iets uitzonderlijks geweest zijn en is het opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bent.

Uw gebrekkige kennis over het werk van uw vader en het geheel van opmerkingen over de neergelegde documenten doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de job van uw vader. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw familie, inclusief uw vader, nooit problemen gehad heeft met de taliban of IS voor ontvangst van de door u vermelde dreigbrieven en dreigtelefoon waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 17). Over de periode na ontvangst van de dreigbrief verklaart u dat uw vader in het geheim en stiekem naar zijn werk ging, maar wanneer u gevraagd wordt hoe hij dat deed, slaagt u er niet in concrete informatie te geven (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 7). Zo zegt u dat hij na de brief voorzichtig was en probeerde stiekem naar zijn werk te gaan zonder op te vallen, maar deze vage beschrijving is dezelfde als hoe uw vader voor ontvangst van de brief naar zijn werk ging. Over die periode zegt u namelijk dat hij voorzichtig was en probeerde het geheim te houden (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 7). Gezien uw bewering dat uw vader sinds 2003 tot nu onafgebroken voor buitenlandse organisaties heeft gewerkt en het totale gebrek aan geloofwaardige problemen wegens uw vaders werk in deze periode, de ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vaders job, de beperkte zichtbaarheid en verantwoordelijkheid als kok en het ontbreken van contact met buitenlanders (zie gehoor CGVS van 06/10/2016, p. 8), kan er niet geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van de job van uw vader vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De briefomslagen tonen hoogstens aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Over de documenten met betrekking tot uw vaders werk zijn hierboven reeds pertinente opmerkingen gemaakt betreffende de tegenstrijdigheden, uw gebrekkige kennis over deze documenten en de twijfel over de authenticiteit ervan. Bovendien zijn alle documenten over uw vader, met uitzondering van de brief van GIZ neergelegd tijdens het eerste gehoor op het CGVS, slechts kopieën, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Deze laatste opmerking geldt ook voor de documenten die u neerlegt ter staving van uw broers werk. Enkel de foto's van uw broer zijn originelen, maar deze tonen hoogstens aan dat uw broer bij de politie werkt en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Wat betreft de dreigbrieven die u voorlegt dient opgemerkt te worden dat deze allerminst ondersteund worden door overtuigende en aannemelijke verklaringen. Over het

geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden,

Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

2.1. Verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat voor verzoeker als regio van herkomst Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, wordt gehanteerd. Hoewel de verwerende partij erkent dat Jalalabad stad in een ander district ligt dan het Surkhrod district waarin het dorp van verzoeker gelegen is, argumenteert verwerende partij dat de stad Jalalabad de districtgrenzen overschrijdt. Volgens verwerende partij liggen “[b]epaalde buitenwijken van de stad Jalalabad (...) in de omliggende districten Behsud, Surkhrod en Chaparhar”. De verwerende partij stelt ook: “De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.”. Verwerende partij geeft geen enkele informatie om welke wijken het precies gaat. Cheknowri, waar verzoeker woonde, is eerst en vooral een dorp. Verwerende partij voert ook geen enkele informatie aan die toelaat te kunnen begrijpen waarom Cheknowri qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad wordt gerekend door het CGVS.

Verwerende partij geeft ook niet de criteria die ze daartoe gebruikt. Het lijkt om een fictie te gaan die geen weerslag in de feiten vindt.

De COI Focus die in het administratief dossier terug te vinden is betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

Het CEDOCA rapport wijst er eveneens op dat het grootstedelijk gebied Jalalabad tot ver buiten de grenzen van de vijf nahia 's reikt, en steunt daarbij op een rapport van US AID uit 2013 en een kaartje uit dit rapport (het kaartje is helaas niet leesbaar in de versie in het COI rapport), een kaart van de Afghaanse overheid uit een studie van augustus 2016 waarbij voetnoot 19 verwijst naar een referentie die verder niet terug te vinden is.

De COI Focus geeft aan dat de bronnen niet hetzelfde gebied afbakenen, en dat de bronnen vaak onduidelijk zijn over in welk district bepaalde gemeentes liggen. De COI Focus vermeldt dan een plek in Surkhrod, Farm Hada, dat in persberichten als buitenwijk van Jalalabad wordt beschouwd. Hetzelfde zou volgens de COI Focus gelden voor de gebieden in politiezone nr.6 zoals Sayaf Family Colony, en Khalls Family Colony.

Geen van deze gebieden betreft het dorp Cheknowri, waaruit verzoeker afkomstig is.

De COI Focus stelt dan: “Voor de volledigheid worden de wijken die als buitenwijk van Jalalabad worden omschreven in de bronnen, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, in deze COI Focus bij de stad Jalalabad gerekend.”

Opnieuw wordt er geen enkele informatie geleverd die toelaat aan te nemen dat ook Cheknowri, verzoekers dorp, een dergelijke buitenwijk zou uitmaken.

De COI Focus besluit dan met betrekking tot dit thema dat de cijfers die gegeven worden in de COI Focus zich beperken tot het district Jalalabad, en dat CEDOCA niet actief op zoek is gegaan naar incidenten die zich in de gemeenschappen rond het district Jalalabad voordeden.

Dit wilt zeggen dat het volstrekt onduidelijk is op basis van welke criteria Cheknowri tot Jalalabad wordt gerekend voor wat betreft de veiligheidssituatie, dat dan ook onduidelijk is of die criteria legitiem zijn, én dat CEDOCA geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie in Cheknowri zelf.

Er is geen enkele informatie beschikbaar waaruit blijkt dat bijvoorbeeld Cheknowri dorp een plaats zou zijn waar veel IDP's komen onderdak zoeken, terwijl dit voor de eerder vermelde wijken Farm Hada en Khalls Family Colony wel het geval is volgens de COI Focus.

In zijn interview geeft verzoeker ook meerdere verwijzingen die duidelijk maken dat Cheknowri te onderscheiden is van de stad Jalalabad. Zo verklaarde verzoeker o.a. dat het een half uur duurt om Jalalabad te bereiken met de riksja. Ook uit zijn verklaring blijkt dat de weg die naast Cheknowri ligt leidt naar Jalalabad. Hieruit kan afgeleid worden dat het hier gaat om twee van elkaar te onderscheiden

plaatsen. (CGVS gehoor 1, pg 6) Tot slot zijn er twee checkpoints die gepasseerd moeten worden om naar Jalalabad te gaan: een op tien minuten van Cheknowri en een in Afghanistan.

Daarenboven blijkt ook uit de verklaringen van verzoeker dat Cheknowri een merkbaar landelijker karakter heeft dan een stad. Zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt verschilt de veiligheidssituatie in steden sterk van die van het platteland. Zo verklaarde verzoeker:

"Achter ons huis zijn er velden, na de velden is de heuvel" (CGVS gehoor 1, pg 6)

Er is geen duidelijke aanwijzing terug te vinden in de bestreden beslissing of in het administratief dossier dat Cheknowri bij Jalalabad stad kan gerekend worden.

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn stellen:

[...]

Volgens een rapport van november 2016 van EASO telt het Surkhrod-district het zesde hoogste aantal veiligheidsincidenten tussen 1 september 2015 en 31 mei 2016 van de als onveilig aangegeven Nangarharprovincie met 22 districten. (stuk 2, pg 113)

Tijdens het gehoor van verzoeker komt naar boven dat de Taliban en IS actief zijn in zijn regio, enkele concrete incidenten kwamen naar voor:

"Achter het districtshuis was een raketaanval maar niemand is gestorven. Tegenover districtshuis is een moskee, tegenover de moskee was een zelfmoordaanslag, daar kwamen veel mensen om het leven." (CGVS gehoor 1, pg 12)

"Ongeveer 1.5 jaar geleden was een incident aan politiecommissariaat. Mensen zijn binnengegaan, gingen zelfmoordaanslag plegen. Maar ze werden gedood aan de poort van commissariaat. 2-3 van hen waren gevlucht en zijn later in Selani ook gedood." (CGVS gehoor 2, pg 4)

"[...] ze waren met auto vol explosieven, ze wilden binnengaan in commissariaat, er was een explosie en gevecht, een paar werden gedood, 2-3 zijn gevlucht." (CGVS gehoor 2, pg 4)

2.2. Zelfs al zou Cheknowri toch bij Jalalabad gerekend worden dient er ook opgemerkt te worden dat de veiligheidsanalyse van Jalalabad die verwerende partij in de bestreden beslissing maakt op een bijzonder optimistische lezing berust van de COI Focus. Het blijkt immers uit de laatste COI Focus voor Jalalabad dat de veiligheidssituatie drastisch is verslechterd.

Uit de geheime cijfers van CEDOCA zou blijken dat er voor de periode januari tot augustus 2016 meer dan 5 maal zoveel burgerslachtoffers vielen in Jalalabad dan voor Kandahar, waarvoor nochtans subsidiaire bescherming geldt.

De bronnen van CEDOCA geven aan dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerdoden in steden drastisch is toegenomen, töt meer dan 40 procent voorbij het aantal burgerdoden in Kaboel. CEDOCA refereert daarbij naar burgerdoelwitten en het feit dat de over- grote meerderheid van de slachtoffers burgers betreffen, en dat zelfs aanslagen worden gepleegd met burgerinfrastructuur als doelwit. Volgens UNOCHA heeft het aantal IDP's in Jalalabad een kritiek punt bereikt waarbij infrastructuur en middelen uitgeput zijn geraakt.

Ondertussen is Jalalabad overigens ook niet meer veilig bereikbaar volgens CEDOCA. In 2016 is de weg tussen Jalalabad en Kaboel een belangrijk doelwit geworden van gewapende groeperingen.

Dit zijn allemaal drastische wijzingen en evoluties sinds de vorige COI Focus Jalalabad en er kan niet ingezien worden op welke gronden de regio nu nog als 'veilig' kan bestempeld worden, zeker niet gezien ze niet op een veilige manier bereikbaar is.

2.3. Er dient ook in rekening gebracht te worden dat voor verzoeker het districtshuis van Surkhrod het bevoegde districtshuis blijft (CGVS pg. 6) voor al zijn administratie en alles wat burgerlijke stand betreft, hetgeen inhoudt dat verzoeker zich door onveilig gebied en onveilige districten dient te begeven om het minste papierwerk te regelen. Hij kan hiervoor niet in Jalalabad terecht."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele pagina's uit het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation" van november 2016 (stuk 2).

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen het rapport van Landinfo "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province" van 13 oktober 2016 (bijlage 1).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met zes stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Voor zover ze een repliek vormen op de nota met opmerkingen van 9 maart 2017 worden de punten van de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd uit de debatten geweerd. Het is de partijen immers verboden om op de zitting of in een niet voorzien proceduregeschrift enig nieuw middel aan de Raad voor te leggen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Memorie van Toelichting, Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95).

Dit verbod belet niet dat de partijen op de zitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zijn aangevoerd en evenmin dat zij argumenten of excepties aanvoeren over de ontvankelijkheid van de rechtsvordering of op de zitting nieuwe gegevens aanvoeren in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. De stukken die bij verzoekers aanvullende nota werden gevoegd, worden niet uit de debatten geweerd, aangezien het nieuwe gegevens betreft in de zin van artikel 39/76, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door IS en door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de dreigbrieven en de dreigtelefoon(s) niet consistent zijn en onderlinge tegenstrijdigheden vertonen, (ii) de gebeurtenissen na de ontvangst van de dreigbrieven en de reactie van hem en zijn familie niet aannemelijk zijn, (iii) buiten de dreigbrieven en de dreigtelefoon(s), IS of de taliban geen enkele actie ondernamen tegen hem of zijn familie terwijl zijn vader en broer nog steeds hetzelfde werk zouden doen, (iv) zijn kennis over IS en de taliban in zijn regio beperkt is, (v) hij niet aannemelijk maakt dat hij louter omwille van het werk van zijn broer of zijn vader een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, temeer geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader, en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift weliswaar in hoofddorde vraagt om hem te erkennen als vluchteling, doch in het geheel geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat niet is aangetoond dat zijn dorp Cheknowri, district Surkhrod tot de stad Jalalabad kan worden gerekend. Hij meent dan ook dat de veiligheidsanalyse van de stad Jalalabad geen uitspraak kan doen over de veiligheidssituatie in zijn dorp Cheknowri. De commissaris-generaal wijst in zijn nota met opmerkingen evenwel terecht op het volgende: *“Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS nalaat om landeninformatie te verstrekken die toelaat om te kunnen vaststellen dat verzoekers dorp van herkomst Cheknowri, district Surkhrod, provincie Nangarhar effectief een buitenwijk van Jalalabad zou betreffen of qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend, antwoordt verweerder dat uit de landeninformatie die in het administratief dossier werd gevoegd (cf. stuk 27 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 1: COI Focus, AFGHANISTAN. Veiligheidssituatie in Jalalabad d.d. 14 december 2016, blz. 7, figuur 3), blijkt dat een recente studie van de Afghaanse overheid van augustus 2016 de provincie Jalalabad geografisch aftekent als “een gebied dat zich eveneens uitstrekt over verschillende districten”; dat op grond van deze landeninformatie (cf. stuk 27 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 2: OCHA, Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map), waarbij voornoemde geografische afbakening wordt getransponeerd op een detailkaart met plaatsnamen, voorts genoegzaam kan worden vastgesteld dat óók verzoekers dorp Cheknowri, hoewel gelegen in het district Surkhrod, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, onder c) van de vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in oenschouw kan worden genomen.”*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016 (zie map ‘Landeninformatie’). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt verder dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stuk 2), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Daarenboven merkt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen tevens terecht op als volgt: *"Voor zover verzoekende partij geen genoegen neemt met het onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie en poneert dat de kwestieuze COI in essentie geen betrekking heeft op diens dorp, district en provincie van herkomst (Cheknowri, Surkhrod, Nangarhar), laat verweerder bij onderhavige verweernota een bijkomend rapport geworden wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, i.e. LandInfo, Report Afghanistan: The Security Situation in Nangarhar Province d.d. 13 oktober 2016 (zie bijlage 1). Verweerder verwijst dienaangaande meer bepaald naar bladzijde 21 van het rapport dat in het bijzonder de veiligheidssituatie in het district Surkhrod aanbelangt, doch ontwaart hierin evenmin elementen waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt. Integendeel, hieruit blijkt tevens dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanslagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers."*

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om landeninformatie en criteria aan te reiken die toelaten om vast te kunnen stellen dat verzoekers dorp van herkomst, Cheknowri, district Surkhrod, provincie Nangarhar effectief een buitenwijk van de stad Jalalabad zou betreffen en qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat Cheknowri tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie map 'Landeninformatie', stuk 1, p. 6 (figuur 2), stuk 1, p. 7 (figuur 3), stuk 2: OCHA, *"Nangarhar Province, Beshud district, reference map"* (met een uitvergroete kaart van het gebied waar Cheknowri gesitueerd is)). Dat de stedelijke gebieden die Jalalabad omringen, waaronder Cheknowri, zich op economisch en sociaal vlak evenals op vlak van leefmilieu van de stad Jalalabad onderscheiden doch er een symbiotische verhouding bestaat tussen beide gebieden, volstaat allerminst om te ontkennen dat de stedelijke gebieden tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoren en qua veiligheidssituatie tot de stad Jalalabad gerekend dienen te worden. Waar verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat de kaarten uit het administratief dossier zijn opgesteld of ingekleurd door de verwerende partij zelf, merkt de Raad op dat de landeninformatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert afkomstig is van haar studiedienst CEDOCA die op objectieve en neutrale wijze alle landeninformatie verzamelt en analyseert. De informatie in het administratief dossier werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te

geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer verzoeker nalaat enige andersluidende actuele informatie voor te leggen. Dat de verwerende partij zelf de kaarten zou inkleuren is een loutere bewering die verder niet gestaafd worden door concrete aanwijzingen. Wat betreft tenslotte de veiligheidssituatie in het district Surkhrod ligt verzoekers informatie in dezelfde lijn als de informatie gevoegd bij verweerders nota met opmerkingen. Geenszins valt uit verzoekers informatie immers af te leiden dat het geweld in dit district niet doelgericht van aard zou zijn. Verzoeker maakt dienvolgens niet aannemelijk dat hij zich door onveilig gebied en onveilige districten dient te begeven als hij naar het districtshuis in Surkhrod zou moeten gaan "om het minste papierwerk te regelen" zoals hij ten slotte in zijn verzoekschrift betoogt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER